

Avonturen van Bob

DOOR
J. LENS.

Hij kan er zoo hulpeloos bijstaan, op zijn vier nog wat hooge pootjes, die Bob. Zijn staartje slap omlaag, zijn ooren als twee lappen langs zijn smallen kop. Zijn oogen droomerig, gaat hij staan in zijn mandje in de keuken. Want binnen wil moeder hem voorloopig niet meer hebben, sinds hij in een speelsche bui een gat in het tafelkleed heeft gebeten. Toen werd hij naar de keuken gebannen.

Dat kan hij maar niet van zich afzetten. Hij heeft het er zoo gruwelijk vervelend. En iets afvallen: ho maar. Telkens als Lina hem wat vets geven wil, zegt moeder: Niet doen! Jonge honden mogen niet veel vet; dat is niet goed voor ze!

Telkens probeerde hij nu te ontsnappen. En eindelijk, ja, was het hem gelukt. Lina was open gaan doen. 't Was tegen den avond. Hij was haar stilletjes nageslopen, o zoo voorzichtig! En toen de deur opening, was hij, achter haar om, er stilletjes vandoor gegaan.

Ziezoo, nu was hij weg! En hij kwam niet meer terug ook! Daar zou hij wel voor oppassen! Hem in de keuken opsluiten!

Hij snuffelde langs de straat.

Zoo, hier waren méér honden geweest, zei zijn neus hem. Dat moest leuk zijn met andere honden spelen. Hij deed het thuis altijd met de kinderen. En dat was ook wel aardig. Maar ze konden je zoo gemeen aan je ooren trekken.

En als iets dat héél lang geleden was, herinnerde hij zich nog iets van spelen met andere honden, evengroot als hij. Samen lagen ze in één nest. En hun moeder verzorgde ze. Tot ze te groot en te lastig werden voor de menschen, bij wie moeder in huis was. Toen waren ze één voor een verdwenen, tot ten laatste hij ook weggehaald werd, en in zijn tegenwoordige huis gebracht.

Ja spelen met andere honden! Dat moest leuk zijn. Zijn neus vlak tegen den grond aan, liep hij het spoor van kameraads na. Telkens raakte hij het even kwijt; dan rook hij menschen er tusschen door. Maar hij kreeg het toch weer spoedig in zijn neus.

Zóó was hij in die nieuwe, fijne bezigheid verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe het al donkerder en donkerder werd, en ook, hoe hij al meer en meer van huis verwijderd raakte.

Daar kreeg hij een schop. In den donkeren avond was hij zeker

tegen een mensch opgelopen! Want hij kreeg een menschengeur in den neus, en zag nog den voet, die geschopt had.

Zou hij dan nooit zijn kameraads vinden?

Daar hoorde hij vroolijk geblaf. Ha, daar was er zeker een! Ja wel, hoor. Maar werden honden zoo groot? Of was het een wolf? Angstig kroop hij in elkaar, toen dat groote dier, dat naar een hond rook, op hem afkwam en op hondenmanier kennis met hem maakte.

Met zijn grooten, loggen poot nam die groote kameraad hem even te pakken. Bob rilde er van. Deden groote honden zoo? Gelukkig hoorde hij roepen. „Hier, Wolf!” En die groote Wolf, die een hond was, snelde voort, zonder zich om kleinen Bob verder te bekommeren.

Bob vond dat het koud werd. En hij kreeg honger ook. Hij miste nu zijn warme mand en zijn lekkere bordje hondenbrood. Achter een boom vond hij wat liggen. 't Leken aardappels. Hij had Lina wel eens hooren zeggen, dat hij die nog niet eten mocht, maar nu, zijn maag kriebelde zoo; met groote, gulzige slokken hapte hij ze op.

Bob werd moe. 't Kleine ding ging even liggen. Hij stak zijn neusje even in de lucht. Hij rook niets meer; geen honden en geen menschen. Boven hem zag het er zoo vreemd uit. 't Was zoo donker en zoo wijd. en wat hoorde hij in de boomen? Hij huiverde, en trok zich als een kluitje in elkaar.

Hij deed zijn oogen dicht. Probeeren te slapen. Maar hij droomde onrustig, o zoo onrustig. Telkens kreunde hij even, en sprong dan angstig op: dan zag hij dien grooten wolf weer, die een hond moest zijn, en voelde hij diens heeten snoet weer langs zijn bibberende lijfje.

Neen, 't was toch anders dan hij zich had voorgesteld. Zoo'n nacht buiten was niets aardig.

Midden in den nacht schrikte hij op. Hij trilt op zijn hooge, nog leelijke pootjes. Wat is dat? Wat voor wondere vurige kolen ziet hij nu? En wat hoort hij? Wat zijn dat voor gedachten, en wat vreeselijke geluiden maken ze? Hij verliest zijn kalmte nu geheel. Hij denkt maar aan één ding: maken dat hij weg komt.

En in zijn verbouwereerdheid rent hij: recht op de vaart aan en . . . de vaart in Zoo maakte hij kennis met katten. En in de vaart: dat was weer een nieuwe wonderlijke, gewaarwording. Hier was de lucht nat! Of was het net eender, als wanneer hij een bad kreeg? Angstig kefte hij, met kleine, scherpe gil-kefjes. Hij bewoog zijn pootjes door het water, trachtte zijn kopje boven te houden.

Zoo zwom hij even rond.

Tot hij iets hard voelde.

't Leek wel een muur.

En daarbij kon hij staan, half in het water, zoo, dat zijn kopje boven bleef. Hij drong zich angstig tegen den muur aan. Hij wist niet dat het de walkant was. Zoo bleef hij staan, tot het licht werd, bevend, bibberend, en van tijd tot tijd even angstig gil-keffend.

* * *

Vroeg in den morgen kwam er in het water een vreemd ding aanzetten, 't werd grooter en grooter. Angstig drong Bob zich dichter tegen den muur. Daar zag hij er een mensch op.

En die mensch zag hem ook. Want de schuit hield stil, en de schipper greep hem, zoo bibberend als hij was, bij het nekvel en slingerde hem onzacht op den weg.

Eerst had Bob geblaft van vrees alweer; zelfs geprobeerd die groote hand te bijten. Dûs deden de kinderen thuis hem toch eigenlijk niet veel pijn, als ze met hem speelden!

Even ging hij liggen. Hij was doodmoe.

Maar toch niet lang. Want hij wou toch maar liever thuis zijn! Hij liep en liep, tot ja, was het zoo? Daar zag hij de stoep en de deur. Hij rook den baas, en de vrouw, en Lina, en de kinderen. Heel dat eigene, dat het huis voor hem zoo vertrouwd maakte. Hij blafte; blafte nog eens; snuffelde aan de deur, krabbelde, en blafte weer.

Maar er kwam niemand. Mistroostig legde hij zich neer, 't kleine kopje op de lange voorpooten, den neus vlak tegen de deur.

Zoo lag hij te bibberen, tot Lina de deur opendeed, om te kijken, of Bob er misschien was! Want ze hadden den vorigen avond overal gezocht, ook op zijn geheimste schuilhoekjes in het huis, maar hem natuurlijk niet gevonden.

Nu was haar eerste werk, om even te kijken, of ze Bob zag.

En ja, daar lag hij, bibberend en wel. En wat was dat? Bob was nat!

Ze keek. Wat waren zijn pooten vuil! En zijn heele schrale jonge-hondenlijf! Wat zou er met Bob gebeurd zijn?

„Zoo, Sinjeurtje, ben je daar weer? Waar heb jij uitgehangen?”

Bob probeerde op te staan. Maar hoe gek, 't leek of zijn pooten hem niet droegen. Hij sloeg om.

„Arm beest!” zei Lina, „kom maar hier!”

En ze nam Bob beet, en bracht hem in de keuken. Daar wiesch ze hem eens lekker af, en lei hem toen in een schoonen doek gerold in zijn mandje in de keuken.

Hè, je kon zien dat Bob het heerlijk vond. Dadelijk ging hij liggen slapen en toen de kinderen beneden kwamen, lag hij weer in zijn mandje.

Toen Bep hem wilde streelen, begon hij ineens te grommen. Zeker droomde hij weer, dat Wolf, die toch een hond was, hem met zijn grove pooten aanraakte!

„Laat Bob maar liggen”, zei Lina. „Hij zal wel weer bijkomen!”

Ze had gelijk. Toen Bob heel wat uurtjes geslapen had, kon hij spelen en stoeien als te voren.

Hij had allerlei levenswijsheid opgedaan: dat het 's nachts buiten koud en donker is; dat er wolven zijn, die toch eigenlijk honden zijn, en die je met d'r groote pooten om en om rollen; dat 't water in de vaart ook nat is, en vooral 'snachts koud, maar dat je wel kunt zwemmen, als je er in rolt, want er is méér dan in de badteil.

Maar ook: dat je nergens zoo lekker drinkt en eet en slaapt als in je eigen huis, waar de menschen goed voor je zijn!

Nu, die levenservaring was Bob òòk wel wat waard!

